

[Anker Lau.]

væsens almindelige principper, men kun at bidrage til, at de åbenbare fejl, der findes, rettes. Hvis det skal lykkes at fremkalde en bedre moral i samfundet, må man i hvert fald kunne nære ubetinget tillid til vort retsvæsen. Jeg ved ikke, hvilke midler der i den retning skal bringes i anvendelse, men jeg anmoder den højtærede justitsminister om alvorligt at overveje denne sag. Jeg ved, den er vigtig, og jeg vil med stor interesse afvente den redegørelse, som den højtærede justitsminister har lovet at fremsætte her i tinget om disse forhold.

Jeg skal dernæst opfordre den højtærede undervisningsminister til at overveje muligheden af en ændring i radioens ledelse og øvrige forhold. Denne institution, hvis stemme og påvirkning kommer ind i hvert eneste hjem i landet, kunne jo have en overmåde stor betydning som kulturfaktor og hvor det gælder om at påvirke folkets smag og meninger i god eller dårlig retning. Det er vist den almindelige mening, at på musikkens område står radioen bedst, men på alle andre områder er der lige så stor enighed om, at det står meget sløjt til.

Radioen blev i sin tid fremhævet som den fremragende kulturspreder, noget i retning af et folkeuniversitet. Der er næppe nogen, der i dag vil påstå, at dette er tilfældet, men jeg tror ikke, det står så sløjt til med de åndelige og folkelige værdier her i landet, at det ikke skulle være muligt for dem at præge radioens udsendelser på bedre måde, hvis der var en ledelse, som forstod at kalde på de rigtige kræfter, men den evne synes at mangle i Rosenørns Allé. Folk, der står radioen nær, kan fortælle mærkelige ting om, hvorledes man derude nærmest forsumper i en ensidig partipolitisk propaganda. Man mener således, at folk ansættes eller afskediges, arbejder antages eller afvises efter den gamle recept: er du socialdemokrat, ja eller nej? Man mener også, at der foregår et meget intimt samarbejde mellem radioens funktionærer og alle de socialdemokratiske økonomer, skuespillere, forfattere og andre, som står til partiets rådighed, og som er daglige gæster i radioen. Hvis dette er rigtigt, kan ingen undre sig over, at radioens betydning forskydes i farlig retning og alle de, der følger med i radioen, vil ikke være i tvivl om, at der er noget om snakken.

I dagbladet „København“ offentliggjorde jeg for en tid siden en 14 dages statistik, som kan eftergøres hele året rundt, og som viser, hvor stor indflydelse det socialdemokratiske arbejde har indenfor radioen. Det gælder både i stort og i småt, og det gennemføres konsekvent. Som et højdepunkt — eller et lavpunkt, hvad man nu vil kalde det —, erindrer jeg en „Hvem ved hvad“-konkurrence, hvor et af de åndrige spørgsmål var, om den højtærede statsminister har skæg. Spørgsmålet blev rigtigt besvaret, men jeg tror, det ville glæde landets lyttere, hvis den højtærede undervisningsminister ville overveje spørgsmålet om radioens ledelse.

Til den højtærede finansminister vil jeg henstille, at der nu findes udveje for at yde en større støtte til kræftens bekæmpelse. Fornylig oplyste et blad, at hvert femte menneske over 40 år nu dør af kræft. De fleste af os er vel over 40 år, og vi gør os vel vore tanker, når vi ser en statistik som denne. Er der noget sted, hvor statsmidler vil være på sin plads, er det til bekæmpelsen af denne forfærdelige sygdom. Den indsats, dansk videnskab har udøvet, sammen med befolkningens frivillige offervilje, er beundringsværdig, men det er ikke nok, og jeg henstiller, at staten yder et rundeligt tilskud til dette arbejde, eventuelt i samme forhold som det finder sted f. eks. overfor „Red Barnet“, hvor det såvidt jeg ved, går til på den måde, at man yder et beløb, svarende til det, der indsamles fra privat side.

Det sidste punkt på denne lille ønskeseddel skal være en bøn til den højtærede kirkeminister om at befri os for den temmelig latterlige censur med, hvad folk må kalde deres børn. Det tjener ikke noget fornuftigt formål, at vore dages mennesker med rette går rundt og trækker på skulderen og på smilebåndet ad det højerværdige kirkeministerium; når man ikke ligefrem bruger uartige ord, må det være en ret for forældrene at bestemme, hvad deres barn skal hedde. Tessa og Kim og Lonni kan være ligeså gode og velklingende navne som Frede og Fanny.

Der er enkelte ting i den højtærede statsministers trontale, som der er grund til at glæde sig over; det gælder således tilslutningen til Havanaoverenskomsten, og jeg vil også gerne have lov til at takke den højtærede udenrigsminister for hans udtalelser